

ความตกลง

ระหว่าง

ราชอาณาจักรไทย

กับ

ประเทศออสเตรเลีย

เพื่อ

การเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ราชอาณาจักรไทยและประเทศออสเตรเลีย

มีความปรารถนาที่จะทำความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกัน
การเลี่ยงรัฐอากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้ :

ข้อ 1

มอบหมายด้านบุคคล

ความตกลงนี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ภาค 2

ภาษีที่อยู่เงินขบขยาย

1. ภาษีที่มีอยู่ปัจจุบันที่ความตกลงนี้ให้บังคับได้แก่

(ก) เงินกำไรประเทศไทย

(1) ภาษีเงินได้ และ

(2) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ข) เงินกำไรประเทศออสเตรเลีย

ภาษีเงินได้, และภาษีการเช่าทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับโครงการสำรวจ
เพื่อใช้แหล่งแร่ธาตุปิโตรเลียมนอกฝั่งทะเล ซึ่งประกาศใช้ภายใต้
กฎหมายของรัฐบาลกลางแห่งสหพันธรัฐออสเตรเลีย

2. ความตกลงนี้ให้บังคับแก่ภาษีใด ๆ ที่มีลักษณะเหมือนกับหรือคล้ายคลึงกับ
ในสาระสำคัญซึ่งรัฐใดรัฐหนึ่งบังคับจัดเก็บ เพิ่ม เลิมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ปัจจุบันหลังจากวันที่ได้มีการ
ลงนามกันในความตกลงนี้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแจ้งแก่กันและกัน
เพื่อให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงในเนื้อหาใด ๆ ซึ่งมีขึ้นในกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับภาษีซึ่งความตกลง
ฉบับนี้ให้บังคับ

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. ในความตกลงนี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
- (ก) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทย และรวมถึงพื้นที่ใดซึ่ง
ประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามกฎหมายไทยและ
ตามกฎหมายระหว่างประเทศกำหนดหรืออาจจะกำหนดในภายหลังให้เป็น
พื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยมีสิทธิในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเล และใต้
พื้นดิน ท้องทะเล และทรัพยากรธรรมชาติของพื้นดินท้องทะเล และใต้พื้นดิน
ท้องทะเล
- (ข) คำว่า "ประเทศออสเตรเลีย" เมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ ให้รวมถึง
อาณาเขตภายนอกทั้งหมดที่นอกเหนือไปจาก
- (1) อาณาเขตของ เกาะนอร์ฟอล์ก
 - (2) อาณาเขตของ เกาะคริสต์มาส
 - (3) อาณาเขตของหมู่เกาะโคโคส (คีลิง)
 - (4) อาณาเขตของหมู่เกาะแอชมอร์และคาเทียร์
 - (5) อาณาเขตของ เกาะเฮิร์ด และหมู่เกาะแม็คโดแนลด์ และ
 - (6) อาณาเขตของหมู่เกาะคอรอล ซี
- และให้รวมถึงพื้นที่ใดซึ่งประชิดกับเส้นกั้นอาณาเขตของประเทศออสเตรเลีย
หรือของอาณาเขตตามที่กล่าวข้างต้น ในส่วนที่มีอยู่ในขณะนั้นตามกฎหมาย
ระหว่างประเทศ กฎหมายของประเทศออสเตรเลียที่เกี่ยวกับการใช้
ทรัพยากรธรรมชาติใด ๆ ของพื้นดินท้องทะเลและใต้พื้นดินท้องทะเลของ
โหลทวีป
- (ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญา" "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง"
หมายถึง ประเทศไทย หรือประเทศออสเตรเลีย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
- (ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึง บุคคลธรรมดา กองมรดก บริษัท และคณะบุคคลอื่นใด
ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี

- (จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคลหรือหน่วยใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลหรือบริษัทตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ
- (ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศออสเตรเลีย หรือ วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
- (ช) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีออสเตรเลียหรือภาษีไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
- (ซ) คำว่า "ภาษีออสเตรเลีย" หมายถึง ภาษีที่บังคับจัดเก็บโดยประเทศออสเตรเลีย เป็นภาษีที่ความตกลงนี้ใช้บังคับตามนัยของข้อ 2
- (ฅ) คำว่า "ภาษีไทย" หมายถึง ภาษีที่บังคับจัดเก็บโดยประเทศไทย เป็นภาษีที่ความตกลงนี้ใช้บังคับตามนัยของข้อ 2
- (ฎ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" ในกรณีของประเทศออสเตรเลีย หมายถึง อธิบดีกรมสรรพากรหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจ และในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจ

2. ภาษีที่ใช้บังคับจัดเก็บตามนัยของข้อ 2 ในความตกลงนี้ คำว่า "ภาษีออสเตรเลีย" ไม่ให้รวมถึง ค่าปรับ หรือ ดอกเบี้ย ที่จัดเก็บตามกฎหมายของประเทศออสเตรเลีย และคำว่า "ภาษีไทย" ไม่ให้รวมถึง เงินเพิ่มใด ๆ จากการเสียภาษีเกินกำหนดเวลา หรือ เบี้ยปรับใด ๆ ที่จัดเก็บโดยกฎหมายของประเทศไทย

3. ในการใช้บังคับความตกลงนี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใด ๆ ที่มีคำนิยามไว้ในความตกลงนี้ ให้มีความหมายตามที่คำนั้น ๆ มีอยู่ตามกฎหมายเกี่ยวกับภาษีของรัฐผู้ทำสัญญานั้น ในระยะเวลาที่มีผลบังคับใช้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

4. ภายใต้อาณัติความตกลงนี้ เงินได้ที่ได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และภายใต้กฎหมายที่ใช้บังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง บุคคลมีหน้าที่ต้องเสียภาษีจากเงินได้จำนวนดังกล่าวตามจำนวนเงินได้ที่ส่งออกไปหรือได้รับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยมีอัตราจำนวนเต็ม ภาษีที่ยอมยกเว้นให้ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกภายใต้ความตกลงฉบับนี้ จะยกเว้นหย่อนเงินได้เพียงจำนวนเงินได้ที่ส่งออกไปหรือได้รับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 4
ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความประสงค์ของความตกลงนี้ บุคคล เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
(ก) ในกรณีประเทศออสเตรเลีย ถ้าบุคคลนั้น เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศออสเตรเลีย เพื่อวัตถุประสงค์ทางด้านภาษีออสเตรเลีย และ
(ข) ในกรณีประเทศไทย ถ้าบุคคลนั้น เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย เพื่อวัตถุประสงค์ทางด้านภาษีไทย
2. บุคคลจะไม่ เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งตามวัตถุประสงค์ของความตกลงนี้ ถ้าบุคคลนั้นมีหน้าที่ต้อง เสียภาษีในรัฐนั้น เฉพาะในส่วนที่ เกี่ยวกับ เงินได้จากแหล่ง เงินได้ในรัฐนั้น
3. ในกรณีที่ตาม เหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 บุคคลธรรมดาคนใด เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ การกำหนดสถานะภาพของบุคคลจะพิจารณาโดยอาศัยหลักเกณฑ์ การพิจารณาตามลำดับที่กำหนดไว้ดังต่อไปนี้
(ก) ถ้าถือว่าบุคคลธรรมดานั้น เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่บุคคลผู้นั้นมีที่อยู่ถาวร เพียงรัฐเดียว
(ข) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่ถาวรตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐใดรัฐหนึ่งเลย ให้ถือว่า บุคคลธรรมดานั้น เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีที่อยู่อาศัย เป็นปกติวิสัย เพียงแห่งเดียว
(ค) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่ เป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือไม่มีอยู่เลย ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง ให้ถือว่า บุคคลธรรมดานั้น เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีความสัมพันธ์บางส่วนตัว และทาง เศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า เพียงแห่งเดียว
4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 3 สัญชาติและ เชื้อชาติของบุคคลธรรมดาของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะถือ เป็นปัจจัยหนึ่งในการกำหนดระดับความสัมพันธ์ส่วนตัวและทาง เศรษฐกิจกับรัฐผู้ทำสัญญานั้น
5. ในกรณีที่ตาม เหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลอื่น ๆ ซึ่งมีใช้บุคคลธรรมดาที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่า เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ได้มีการจดทะเบียนก่อตั้ง หรือ จัดองค์การ

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน
2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะให้รวมถึง
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่มีการขุดทรัพยากรธรรมชาติ
 - (ช) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้ง โครงการประกอบหรือกิจกรรมตรวจควบคุมเกี่ยวกับโครงการประกอบนั้น ในกรณีที่ตั้ง โครงการหรือกิจกรรม หรือหน่วยดังกล่าวตั้งแต่ 2 หน่วยหรือมากกว่า ดำเนินการติดต่อกันหลายครั้งหรือได้ดำเนินการติดต่อกันเป็นระยะเวลาเกินกว่า 6 เดือน
 - (ซ) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคลอื่น
 - (ฅ) การให้บริการ รวมทั้งการบริการให้คำปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ผ่านลูกจ้างหรือบุคคลอื่นใด โดยที่กิจกรรมในลักษณะนั้นดำเนินการติดต่อกัน (สำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการต่อเนื่อง) ภายในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เป็นระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกัน เกินกว่า 183 วัน ภายในระยะเวลา 12 เดือน
 - (ฉ) ทรัพย์สินทางเกษตรกรรม ทุ่งหญ้า หรือป่าไม้

3. วิสาหกิจ จะไม่ถือว่ามิสถานประกอบการถาวร เพียง เหตุผลดังต่อไปนี้
- (ก) การใช้จ่ายอันอำนวยความสะดวก เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการ เก็บรักษา จัดแสดงหรือส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าซึ่ง เป็นของวิสาหกิจนั้น
 - (ข) การเก็บรักษามูลค่าของสิ่งของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการ เก็บรักษา จัดแสดง หรือส่งมอบ
 - (ค) การเก็บรักษามูลค่าของสิ่งของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ประกอบการแปรสภาพ
 - (ง) การมิสถานธุรกิจประจำไว้ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้า หรือ เพื่อรวบรวมข้อสนเทศสำหรับวิสาหกิจนั้น หรือ
 - (จ) การมิสถานธุรกิจประจำไว้ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมซึ่งมีลักษณะ เป็นการเตรียมการ หรือ เป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจ เช่น การโฆษณา หรือ การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์
4. วิสาหกิจให้ถือว่ามิสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และดำเนินธุรกิจผ่านสถานประกอบการถาวรนั้น ถ้ามีการใช้ เครื่องมือ เครื่องใช้ ในรัฐนั้น เป็นจำนวนมากพอสมควรสำหรับสัญญาหรือภายใต้สัญญากับวิสาหกิจนั้น
5. บุคคลผู้กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เพื่อวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง นอกเหนือจากนายหน้า ตัวแทนทางการค้าทั่วไป หรือ ตัวแทนอื่น ๆ ที่มีสถานภาพอิสระ ตามบทบัญญัติของข้อ 6 ให้ถือว่า เป็นสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจนั้น ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกถ้าบุคคลนั้น :
- (ก) มีและใช้อย่าง เป็นปกติวิสัยในรัฐนั้น ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่ เฉพาะเพียงการซื้อขายหรือสินค้า เพื่อวิสาหกิจนั้น
 - (ข) กระทำการ, ผลิต หรือ แปรสภาพสิ่งของหรือสินค้าที่เป็นของวิสาหกิจนั้น เพื่อวิสาหกิจในรัฐนั้น

- (ค) เก็บรักษาอย่าง เป็นปกติวิสัย ซึ่งมูลค่าของของหรือสินค้าซึ่ง เป็นของวิสาหกิจ นั้นอยู่ในรัฐแรกนั้น ซึ่งบุคคลนั้นดำเนินการตามคำสั่งซื้อในนามของวิสาหกิจ นั้นอยู่เป็นประจำ หรือ
- (ง) จัดหาอย่าง เป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือ เกือบ ทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือ เพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ซึ่งอยู่ในความ ควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือ มีการควบคุมผลประโยชน์ในวิสาหกิจนั้น

6. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะไม่ถือว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพ เป็นอิสระ ถ้าบุคคล เช่นว่านั้นได้กระทำตามทาง อันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ ตัวแทนจะไม่ถือว่าเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพ เป็นอิสระ ถ้าตัวแทน เช่นว่านั้นได้ประกอบกิจการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เกี่ยวกับกิจกรรมที่กำหนด ไว้ในวรรค 5 ทั้งหมดหรือ เกือบทั้งหมด เพื่อวิสาหกิจนั้น หรือ เพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น หรือ วิสาหกิจอื่น ๆ มากกว่านั้น ซึ่งอยู่ในความควบคุมหรือควบคุมผลประโยชน์โดยวิสาหกิจนั้น

7. ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ควบคุมหรืออยู่ในความ ควบคุมของบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) จะไม่ทำให้บริษัทหนึ่งบริษัทใด เป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

8. หลักการที่ตั้งบังคับขึ้นในวรรค 1 ถึง 7 จะใช้ในการกำหนดวัตถุประสงค์ของวรรค 5 แห่งข้อ 11 และวรรค 6 แห่งข้อ 12 ไม่ว่าจะมิใช่สถานประกอบการถาวรของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง หรือไม่มี และไม่ว่าวิสาหกิจ ซึ่งมีได้เป็นวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งนั้น มีสถานประกอบการ ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์อาจ เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้นตั้งอยู่ใน
 2. ในบทบัญญัติของข้อนี้ คำว่า "อสังหาริมทรัพย์"
 - (ก) ในกรณีของประเทศออสเตรเลีย ให้มีความหมายตามที่มีอยู่ภายใต้กฎหมายของประเทศออสเตรเลีย และให้หมายความรวมถึง
 - (1) การเช่าที่ดิน และผลประโยชน์อื่น ๆ ในหรือเหนือที่ดินนั้นไม่ว่าจะได้รับ การปรับปรุงหรือไม่ และ
 - (2) สิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัว เพื่อ การใช้หรือสิทธิในการสำรวจหรือการใช้ หรือ ที่เกี่ยวกับการใช้ แร่ธาตุ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่น ๆ ที่ใช้สังเคราะห์ หรือ ใช้ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติ และ
 - (ข) ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง อสังหาริมทรัพย์ตามกฎหมายของประเทศไทย และให้หมายความรวมถึง
 - (1) ทรัพย์สินที่เป็นส่วนประกอบของอสังหาริมทรัพย์
 - (2) สิทธิตามบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไป เกี่ยวกับทรัพย์สินที่ดินที่ขังบังคับ
 - (3) สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และ
 - (4) สิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัว เพื่อการใช้ หรือ สิทธิในการสำรวจหรือใช้ หรือที่เกี่ยวกับการใช้ แร่ธาตุ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่น ๆ ที่ใช้ สังเคราะห์หรือใช้ ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติ
- เรือเดินทะเล เรือ และอากาศยาน จะไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
3. การเช่าทรัพย์สิน ผลประโยชน์อื่น ๆ ในหรือเหนือที่ดิน และสิทธิอื่น ๆ ที่กล่าวถึงในอนุวรรคใด ๆ ของวรรค 2 ให้ถือว่าตั้งอยู่ในบริเวณที่ดิน เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือทรัพยากรธรรมชาตินั้นตั้งอยู่ตามกรณี หรือตั้งอยู่ในบริเวณที่การสำรวจนั้น ๆ เกิดขึ้น

4. บทบัญญัติของวรรค 1 ให้ใช้บังคับกับเงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้ของสิ่งทวาริมทรัพย์ในรูปอื่น
5. บทบัญญัติของวรรค 1, 3 และ 4 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของ วิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการให้บริการวิชาชีพด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของ

(ก) สถานประกอบการถาวรนั้น หรือ

(ข) การขายของหรือสินค้าในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ที่มีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับที่ขายผ่านสถานประกอบการถาวรนั้น หรือ กิจกรรมทางธุรกิจอื่น ๆ ที่มีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับที่ดำเนินการ ผ่านสถานประกอบการถาวรนั้น ถ้าการขายหรือกิจกรรมทางธุรกิจนั้นได้เกิดขึ้นหรือได้ดำเนินการโดยวิธีที่เห็นได้ว่าเป็นการหลีกเลี่ยงภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

2. ความบทบัญญัติของวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่า กำไร เป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่า สถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกัน หรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่อกันอย่าง เป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตน เป็นสถานประกอบการถาวรนั้นหรือกับวิสาหกิจอื่นซึ่งตนติดต่อ

3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรจะยอมให้หักค่าใช้จ่ายของวิสาหกิจที่เป็นค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้น เพื่อความมุ่งหมายของสถานประกอบการถาวรนั้น (รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไปที่เกิดขึ้น) และจะสามารถหักออกได้ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นหน่วยธุรกิจอิสระที่จ่ายค่าใช้จ่ายเหล่านั้น ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น

4. มิให้ถือว่ากำไรใด ๆ เป็นของสถานประกอบการโดยเหตุผลเพียงว่า สถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

5. ถ้าเจ้าหน้าที่ภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีข้อมูลในการกำหนดค่าไของสถานประกอบการถาวรไม่เพียงพอ บทบัญญัติใด ๆ ในข้อนี้ก็จะมีผลกระทบต่อการใช้กฎหมายใด ๆ ของรัฐนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับการกำหนดค่าระในการเสียภาษีอากรของบุคคล โดยที่กฎหมายดังกล่าวจะสามารถใช้ควบคู่ไปกับหลักการของบทบัญญัติในข้อนี้ ตราบเท่าที่ข้อมูลที่เจ้าหน้าที่ภาษีอากรมีอยู่
6. ในกรณีที่กำลังรวมถึง เงินได้ประเภทต่าง ๆ ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นของความตกลงนี้ให้บทบัญญัติของข้ออื่น เหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้
7. ค่าไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการประกอบธุรกิจประกันภัย ไม่ว่าจะในรูปแบบใด ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ทั้งนี้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอากรของบุคคลใด ๆ ที่ประกอบธุรกิจประเภทดังกล่าว และข้อ 24 จะใช้บังคับสำหรับการขจัดภาษีซ้อนที่ถือเสมือนว่าค่าไรที่ถูกเก็บภาษีนั้น เป็นของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจในรัฐที่ เรียก เก็บภาษี
8. ในกรณีที่
 - (ก) ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เป็นผู้รับผลประโยชน์ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยทางอ้อมผ่านทรัสต์หนึ่งหรือมากกว่านั้น ในส่วนแบ่งของค่าไรธุรกิจของวิสาหกิจที่ประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยคณะกรรมการมอง trust estate ที่นอกเหนือไปจาก trust estate ที่ถือเสมือนบริษัท เพื่อวัตถุประสงค์ทางภาษีอากร และ
 - (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับวิสาหกิจนั้นตามหลักการของข้อ 5 คณะกรรมการนี้มีสถานประกอบการถาวรในอีกรัฐหนึ่งนั้น วิสาหกิจที่ประกอบการโดยคณะกรรมการให้ถือว่า เป็นธุรกิจประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ผู้นั้น ผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ที่นั้น และส่วนแบ่งค่าไรธุรกิจของผู้มีถิ่นที่อยู่ ให้ถือว่า เป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น

ข้อ 8

การเดินทาง และเดินอากาศ

1. เงินได้หรือกำไรจากการดำเนินการทางอากาศยาน ที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น เท่านั้น
2. เงินได้หรือกำไรจากการดำเนินการเดินเรือที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นได้ และอาจเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้ เช่นกัน แต่ภาษีที่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ลดลงเป็นจำนวนเท่ากับครึ่งหนึ่งของจำนวนภาษีที่จะต้องเสียตามจำนวนเงินได้หรือกำไร ตามบทบัญญัติที่นอกเหนือไปจากบทบัญญัติของวรรคนี้
3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 อยู่ เงินได้หรือกำไรดังกล่าวอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรจากการดำเนินการทางอากาศยาน ระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงอย่างเดียว และแม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 2 อยู่ เงินได้หรือกำไรดังกล่าวอาจเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้โดยไม่มีผลหย่อนในกรณีที่เงินได้หรือกำไรจากการดำเนินการเดินเรือระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น เพียงอย่างเดียว
4. บทบัญญัติของวรรค 1, 2 และ 3 จะใช้บังคับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับส่วนแบ่งของเงินได้หรือกำไรจากการดำเนินการทางเรือหรือทางอากาศยานที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับจากการเข้าร่วมกลุ่ม การร่วมใจของกิจการที่ดำเนินการขนส่ง หรือการเข้าร่วมในตัวแทน เพื่อดำเนินการระหว่างประเทศ
5. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ กำไรที่ได้รับจากการขนผู้โดยสาร บุคคลทั่วไป ประณีษณ์ภัต สิ่งของหรือสินค้าทั้งทางเรือและทางอากาศยานในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เพื่อไปยัง ณ ที่อื่น ๆ ในรัฐนั้น ให้ถือว่าเป็นกำไรจากการดำเนินการทางเรือหรือทางอากาศยานระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐนั้น เพียงอย่างเดียว

ข้อ 9

วิสาหกิจใน เครือเดียวกัน

1. งบกำไรที่

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เข้าร่วมโดยตรง หรือโดยอ้อมในการจัดการควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
- (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกัน เข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางเงื่อนไขที่ใช้อยู่บังคับระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางด้านการพาณิชย์หรือการเงินซึ่งต่างไปจากเงื่อนไขที่อื่นซึ่งมีใช้บังคับระหว่างวิสาหกิจอิสระที่มีความสัมพันธ์อิสระอย่างเต็มที่ซึ่งกันและกัน ดังนั้น ถ้าไรใด ๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่โดยที่มีเหตุผลดังกล่าว ถ้าไรจึงมิได้เกิดขึ้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้นและ เก็บภาษีได้ตามนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อนี้อยู่ วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอาจถูก เรียกเก็บภาษีโดยรัฐนั้น เสมือนว่าข้อนี้ไม่มีผลใช้บังคับตราขายเท่าที่ได้ เคยปฏิบัติกัน ตามหลักการของข้อนี้

3. กรณีที่กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งถูก เรียกเก็บภาษีในรัฐนั้นรวมอยู่ในกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ตามหลักการของวรรค 1 และ 2 และถูกเรียกเก็บภาษีตามนั้น และกำไรที่รวมเข้าไว้นี้ เป็นกำไรที่ควรจะเป็นของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าเงื่อนไขที่ใช้อยู่บังคับระหว่างวิสาหกิจ เป็นเงื่อนไขที่ควรจะใช้บังคับระหว่างวิสาหกิจอิสระที่มีความสัมพันธ์อย่างอิสระ เต็มที่ซึ่งกันและกัน ดังนั้น รัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกจะต้องทำการปรับปรุงจำนวนภาษีที่ เรียกเก็บจากกำไร เหล่านี้ตามความเหมาะสมในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกในการพิจารณาการปรับปรุงดังกล่าว ควรมีการอ้างถึงบทบัญญัติอื่น ๆ ของความตกลงนี้ตามลักษณะที่แท้จริงของเงินได้ และตามวัตถุประสงค์นี้ ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะได้ปรึกษาซึ่งกันและกันเท่าที่จำเป็น

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่จ่าย โดยบริษัทซึ่ง เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เพื่อวัตถุประสงค์ด้านภาษีอากร เป็นเงินปันผลที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เป็นผู้ได้รับผลประโยชน์ อาจให้เกินภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. เงินปันผล เช่นว่านั้นอาจ เกินภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้จ่าย เงินปันผล เป็นผู้ มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผู้รับผลประโยชน์ของเงินปันผลนั้น เป็นบริษัทไม่รวมห้างหุ้นส่วน ซึ่งถือหุ้นโดยตรงอย่างน้อยที่สุดร้อยละ 25 ของทุนของบริษัทก่อน ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทผู้จ่าย เงินปันผลดำเนิน
กิจการอุตสาหกรรม

(ข) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ในกรณีอื่น

3. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในที่นี้ หมายถึงเงินได้จากหุ้น และเงินได้อื่น ๆ ที่มีลักษณะ คล้ายคลึงกับ เงินได้จากหุ้นตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้แบ่งสรร เป็นผู้ มีถิ่นที่อยู่

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าบุคคลผู้รับผลประโยชน์ในเงินปันผล เป็นผู้ มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้น เป็นผู้ มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือดำเนินการให้บริการ ส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้น เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำ เช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือ ข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่ง เป็นผู้ มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และเป็นเงินปันผลที่บุคคลผู้ซึ่งมิใช่ เป็นผู้ มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เป็นผู้ ได้รับผลประโยชน์ จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ยกเว้นตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับการจ่ายเงินปันผลนั้น มีส่วนเกี่ยวข้องกับสถานประกอบการถาวร หรือ สถานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อย่างไรก็ตาม บทบัญญัตินี้จะไม่ใช้บังคับในส่วนของเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทใด ๆ ที่เป็นผู้ มีถิ่นที่อยู่ในประเทศออสเตรเลีย เพื่อวัตถุประสงค์ของภาษีออสเตรเลีย และเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย เพื่อวัตถุประสงค์ของภาษีไทย

6. ไม่มีข้อความใด ๆ ในความตกลงนี้ที่จะมีความหมาย เป็นการขีดขวางรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งในการจัด เก็บภาษีกำไรที่ส่งโดยสถานประกอบการของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้น

7. คำว่า "กิจการอุตสาหกรรม" หมายถึง

(ก) กิจการใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ

- (1) การสกัดกรรม การประกอบและการแปรสภาพ
- (2) การก่อสร้าง วิศวกรรมโยธา หรือการต่อเรือ
- (3) การผลิตกระแสไฟฟ้า พลังงานจากน้ำ หรือ ก๊าซ
- (4) การส่งน้ำ หรือ
- (5) การเกษตร การป่าไม้ หรือการประมง หรือการทำสวน

(ข) กิจการอื่นใดซึ่งมีสิทธิได้รับสิทธิตามกฎหมายของประเทศไทยว่าด้วยการ ส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม และ

(ค) กิจการอื่นใดซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศไทย ประกาศให้เป็นกิจการ อุตสาหกรรม เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

ข้อ 11

ดอกเบี๋ย

1. ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่ง เป็นดอกเบี๋ยที่มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เป็นผู้ได้รับผลประโยชน์ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง นั้น
2. ดอกเบี๋ย เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ดอกเบี๋ยเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ 10 ของดอกเบี๋ยทั้งหมด ถ้าเป็นดอกเบี๋ยที่สถานประกอบการเงิน (รวมทั้งบริษัทประกันภัย) เป็นผู้รับผลประโยชน์ และ
 - (ข) ภาษีอื่น ๆ ร้อยละ 20 ของดอกเบี๋ยทั้งหมด
3. คำว่า "ดอกเบี๋ย" ที่ำขึ้นข้อนี้รวมทั้งดอกเบี๋ยจากหลักทรัพย์รัฐบาล หรือพันธบัตร หรือหุ้นกู้ ไม่ว่าจะมีส่วนประกันงานของหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรหรือไม่ และดอกเบี๋ยจากการเป็นหนี้ในรูปแบบอื่น ๆ รวมทั้งเงินได้อื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับเงินได้จากเงินกู้ยืมตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาที่เงินได้นั้นเกิดขึ้น
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบี๋ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ดอกเบี๋ยนั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือดำเนินการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และการเป็นหนี้ที่ก่อให้เกิดดอกเบี๋ยนั้น เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำดังกล่าว ภาษีเช่นว่านั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี
5. ดอกเบี๋ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้นเอง หรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารของรัฐนั้น หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น หรือบุคคล ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น เพื่อวัตถุประสงค์ทางด้านภาษีอากรของรัฐ อย่างไรก็ตาม ภาษีบุคคลที่จ่ายดอกเบี๋ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือนอกรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง อันก่อให้เกิดนี้ซึ่งต้องจ่ายดอกเบี๋ยขึ้น และดอกเบี๋ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ดอกเบี๋ย เช่นว่านี้ให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

6. ใบกรณีโดย เหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและผู้รับผลประโยชน์จาก ดอก เบี้ย หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงการ เป็นหนี้อื่น เป็นมูล เหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวน เกินกว่าจำนวนซึ่งควรจะได้ตกลงกัน ระหว่างผู้จ่ายกับ เจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์ เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่ใช้ บังคับ เฉพาะ เงินจำนวนหลัง ใบกรณีเช่นนั้น ส่วน เกินของจำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้น ให้นำคง เก็บ ภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ แต่ให้คำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย
7. ดอก เบี้ยที่ได้รับจากการลงทุนจาก เงินงบประมาณราชการของรัฐบาลของรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่งหรือโดยธนาคารที่พำนักที่ เป็นธนาคารกลางในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะได้รับยก เว้น ภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ 12

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ซึ่งเป็นคำสิทธิที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา
อีกรัฐหนึ่ง เป็นผู้รับผลประโยชน์ อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. คำสิทธิ เช่นว่าขึ้นอาจ เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้น เกิดขึ้นและตามกฎหมาย
ของรัฐผู้ทำสัญญานั้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บดังกล่าวจะต้องไม่เกินร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งหมด
3. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงการจ่ายหรือการให้ เครดิต ไม่ว่าจะ เป็นช่วง
ระยะเวลาหรือไม่ และให้ตีความหรือคำนวณไปถึงการจ่ายหรือการให้ เครดิตใด ๆ เพื่อ
 - (ก) การชำระหรือสิทธิในการชำระสิทธิ์ใด ๆ สิทธิบัตร แบบหรือหุ่นจำลองแผนผัง
สูตรลับหรือกรรมวิธีลับ เครื่องหมายการค้าหรือทรัพย์สินหรือสิทธิอื่น ๆ
ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน
 - (ข) การชำระหรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือ
วิทยาศาสตร์
 - (ค) การจัดหาให้ซึ่งความรู้หรือข้อสนเทศทางวิทยาศาสตร์ วิชาการ อุตสาหกรรม
หรือพาณิชยกรรม
 - (ง) การจัดหาให้ซึ่งความช่วยเหลือใด ๆ ซึ่งเป็นส่วนประกอบและสนับสนุน
และทำให้สามารถชำระประโยชน์หรือได้รับประโยชน์จากทรัพย์สินหรือสิทธิ
ที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) อุปกรณ์ที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ข) หรือความรู้
หรือข้อสนเทศที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ค)
 - (จ) การชำระหรือสิทธิในการใช้
 - (1) ภาพยนตร์
 - (2) ภาพหรือวิดีโอเทปที่ใช้กับโทรทัศน์ หรือ
 - (3) เทปที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุ หรือ
 - (ฉ) การระงับทั้งหมดหรือบางส่วนในส่วนของเกี่ยวกับการชำระทรัพย์สินหรือสิทธิที่ระบุ
ไว้ในวรรคนี้

4. เงินได้ที่ได้รับจากการจำหน่ายทรัพย์สินหรือสิทธิที่กล่าวถึงในวรรค 3 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่เงินได้นั้นเกิดขึ้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้นจะต้องไม่เกินร้อยละ 15 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งหมด
5. บทบัญญัติของวรรค 1 วรรค 2 และวรรค 4 จะไม่ใช้บังคับถ้าบุคคลผู้ได้รับผลประโยชน์จากค่าสิทธิหรือเงินได้ที่กล่าวถึงในวรรค 4 เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งค่าสิทธิหรือเงินได้นั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือประกอบการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับค่าสิทธิหรือเงินได้ที่จ่ายนั้น มีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจําที่นั้น ในกรณีเช่นนั้น จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี
6. ค่าสิทธิและเงินได้ที่กล่าวถึงในวรรค 4 ให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐผู้ทำสัญญานั้นเอง หรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารของรัฐนั้นหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นหรือบุคคลผู้ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ทางด้านภาษีอากรอย่างใดก็ตาม ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายค่าสิทธิหรือเงินได้นั้น ไม่ว่าบุคคลดังกล่าวจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจําในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือออกรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอื่นก่อนให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่าสิทธิที่เกิดขึ้นและค่าสิทธิหรือเงินได้นั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจําที่นั้น ค่าสิทธิหรือเงินได้ เช่นว่านั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจําที่นั้นตั้งอยู่
7. ในกรณีที่เนื่องจากความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและบุคคลผู้ได้รับผลประโยชน์จากเงินค่าสิทธิหรือเงินได้ที่กล่าวถึงในวรรค 4 หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิหรือเงินได้ที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่ควรจะตกลงกันได้ระหว่างผู้จ่ายและบุคคลผู้ได้รับผลประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์ เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของจำนวนค่าสิทธิหรือเงินได้ที่จ่ายนั้น ให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ แต่ให้คำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ ของความตกลงนี้ด้วย
8. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ คำว่า "จ่าย" ให้รวมถึงการให้เครดิตด้วย และคำว่า "ผู้จ่าย" และ "บุคคลผู้จะจ่าย" มีความหมายตรงกัน

ข้อ 13

การจำหน่ายทรัพย์สิน

1. เงินได้หรือผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ ตามที่กล่าวถึงในข้อ 6 และตามเงื่อนไขแห่งข้อนี้ ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. เงินได้หรือผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินนอกเหนือจากอสังหาริมทรัพย์ตามที่กล่าวถึงในข้อ 6 อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐแรกมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งเงินได้หรือผลได้จากการจำหน่ายของสถานประกอบการ เช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกันวิสาหกิจทั้งหมด) หรือของฐานประกอบการประจำ เช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. เงินได้หรือผลได้จากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรือทรัพย์สินที่มีอสังหาริมทรัพย์ที่กล่าวถึงในข้อ 6 ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือหรืออากาศยาน เช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งวิสาหกิจผู้ดำเนินการเกี่ยวกับเรือหรืออากาศยานนั้นมีถิ่นที่อยู่
4. เงินได้หรือผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายหุ้นหรือผลประโยชน์ที่อาจเทียบเคียงได้ในบริษัท ลิขสิทธิ์ซึ่งประกอบด้วยอสังหาริมทรัพย์ทั้งหมดหรือส่วนใหญ่ตามชนิดที่กล่าวไว้ในข้อ 6 ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
5. ไม่มีข้อความใดในความตกลงนี้มีผลกระทบกระเทือนต่อการบังคับใช้ของกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีผลได้ในรูปของหุ้นซึ่งได้รับจากการจำหน่ายทรัพย์สินนอกเหนือจากการจำหน่ายทรัพย์สินภายใต้บทบังคับของวรรค 1, 2, 3 และ 4

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. เงินได้ที่บุคคลธรรมดาผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอิสระอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ การให้บริการหรือกิจกรรมนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการให้บริการหรือกิจกรรมดังกล่าว เงินได้ที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค 1 เงินได้ที่บุคคลธรรมดาผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอิสระอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐแรก ถ้า
 - (ก) ผู้รับอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันแล้วไม่เกิน 183 วันในปีภาษีหรือปีเงินได้ของอีกรัฐหนึ่ง แล้วแต่กรณี
 - (ข) ผู้รับมิได้มีฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้รับ สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันเกินกว่า 183 วันในปีนั้น และ
 - (ค) เงินได้นั้นมิได้นำไปหักในการกำหนดกำไรที่จะต้องเสียภาษีของวิสาหกิจหรือสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมถึงการให้บริการในการประกอบกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษาหรือกิจกรรมทางการสอน รวมทั้งการประกอบกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ภายใต้บทบัญญัติของข้อ 16, 18, 19 และ 20 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันที่บุคคลธรรมดาผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับ เนื่องจากการจ้างงาน ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าการจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง . ถ้ามีการจ้างงานในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในวรรค 1 ค่าตอบแทนซึ่งบุคคลธรรมดาผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับ เนื่องจากการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า
 - (ก) ผู้รับอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันแล้ว ไม่เกิน 183 วันในปีภาษีหรือปีเงินได้ของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น แล้วแต่กรณี
 - (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือจ่ายในนามของนายจ้าง ซึ่งมีได้ เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และ
 - (ค) ค่าตอบแทนนั้นมีได้นำไปหักในการกำหนดค่าอะไรที่จะต้อง เสียภาษีของสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในวรรคก่อน ๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่ เกี่ยวกับการจ้างงานในเรือหรืออากาศยานในต่างประเทศ ที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญานั้น

ข้อ 16

คำป่าวการของกรรมการ

คำป่าวการของกรรมการและเงินที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 17

นักแสดง

1. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติข้อ 14 และ 15 เงินได้ที่นักแสดง (เช่น การละคร ภาพยนตร์ นักแสดง วิทยุหรือโทรทัศน์ นักดนตรีและนักกีฬา) ได้รับจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตน เช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นเกิดขึ้น
2. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลของนักแสดง เช่นว่านั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงเอง แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้น ๆ ของนักแสดงได้มีการกระทำ โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7, 14 และ 15 ที่บังคับอยู่
3. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7 ในกรณีกิจกรรมตามที่ระบุในวรรค 1 ได้จัดให้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง กิจการซึ่งวิสาหกิจ เช่นว่านั้นได้รับจากการจัดให้มีกิจกรรมดังกล่าว อาจเก็บภาษีได้ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก เว้นแต่กรณีวิสาหกิจดังกล่าวได้รับ เงินอุดหนุนส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งจากส่วนราชการใด ๆ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรตามกฎหมายของอีกรัฐหนึ่งนั้น ในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติของกิจกรรม เช่นว่านั้น
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 มิใช่บังคับกับเงินได้ที่นักแสดงได้รับ เนื่องจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หากการมาเยือนรัฐนั้นได้รับเงินอุดหนุนส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งส่วนราชการใด ๆ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรตามกฎหมายของอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 18

เงินบำนาญและ เงินปี

1. ภายใต้บทบัญญัติของข้อ 19 เงินบำนาญและ เงินปีที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะ เก็บภาษีได้ เฉพาะในรัฐนั้น เท่านั้น
2. คำว่า "เงินปี" หมายถึงจำนวนเงินตามที่ระบุไว้ที่จ่ายเป็นระยะ ๆ ตาม เวลาที่กำหนดระหว่างมีชีวิตอยู่หรือระหว่างช่วงระยะเวลาที่กำหนดหรือระยะ เวลาที่กำหนด เป็นการแน่นอนไว้ ภายใต้ข้อตกลงที่จะต้องจ่ายกลับคืนสำหรับ เป็นค่าตอบแทนอย่างเต็มที่ในรูปของเงิน หรือมูลค่าของเงิน

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1. ค่าตอบแทน (นอกเหนือจากเงินบำนาญ) ที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการของรัฐนั้นหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาใด ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะ เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในอีกรัฐหนึ่งนั้น และผู้รับมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ผู้ซึ่ง

(ก) เป็นพลเมืองหรือคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

(ข) มีได้ เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น เพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น

2. เงินบำนาญใด ๆ ที่จ่ายให้แก่บุคคลธรรมดาอื่นเนื่องมาจากการให้บริการในการปฏิบัติหน้าที่ราชการแก่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการของรัฐนั้นหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าผู้รับเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นพลเรือนหรือคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 มิให้ใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนหรือเงินบำนาญในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวกับการค้าหรือธุรกิจซึ่งดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการของรัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐหนึ่ง ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 15, 16 หรือ 18 บังคับ แล้วแต่กรณี

ข้อ 20

ศาสตราจารย์และครู

1. ศาสตราจารย์หรือครูผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และ เป็นผู้ซึ่งไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐหนึ่งนั้น เป็นเวลาไม่เกิน 2 ปี เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยหรือทั้งสองประการที่สถาบันการศึกษา เช่นว่านั้น ให้ เก็บภาษีจากค่าตอบแทนสำหรับการสอนหรือการวิจัย เช่นว่านั้นได้ เฉพาะในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกเท่านั้น
2. ความในข้อนี้มิให้ใช้บังคับกับค่าตอบแทนซึ่งศาสตราจารย์หรือครูได้รับจากการทำวิจัย ถ้าการวิจัยดังกล่าวได้ดำเนินการ เพื่อประโยชน์ส่วนตัวโดยเฉพาะของบุคคลหรือกลุ่มบุคคล

ข้อ 21

นักศึกษาและผู้รับการฝึกอบรม

งานกรณินักศึกษาหรือผู้รับการฝึกอบรม เป็นผู้ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นใน เวลาก่อนหน้าที่จะไป เยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และ เป็นผู้ที่ เข้ามาอยู่ เป็นการชั่วคราวในอีกรัฐหนึ่งนั้น เพียง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษาหรือการฝึกอบรม ได้รับ การจ่าย เงินจากแหล่งนอกอีกรัฐหนึ่งนั้น เพื่อการครองชีพ การศึกษาหรือการฝึกอบรมของนักศึกษา หรือผู้รับการฝึกอบรมนั้น เงินที่จ่ายดังกล่าวจะได้รับการยกเว้นภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 22

เงินได้ซึ่งมีอัตราภาษีค้ำจ้ง

1. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งมิได้ระบุไว้ชัดแจ้งในข้อก่อน ๆ ของความตกลงนี้ จะ เก็บภาษีได้ เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น เท่านั้น
2. อย่างไรก็ตาม ถ้าเงินได้ดังกล่าว ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากแหล่งเงินได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เงินได้ เช่นว่านั้นอาจ เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่เงินได้นั้น เกิดขึ้น
3. บทบัญญัติของวรรค 1 มิให้ใช้บังคับกับเงินได้ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับ โดยเงินได้นั้น เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

ข้อ 23

แหล่งเงินได้

เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาได้รับ ภายใต้ข้อหนึ่งข้อใดหรือหลายข้อ
ของข้อ 6 ถึง 8 ข้อ 10 ถึง 17 และ 22 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ถือว่า
เป็นเงินได้จากแหล่งงานอีกรัฐหนึ่งนั้น ทั้งนี้ เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อ 24 และกฎหมายภาษี
เงินได้ของอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 24

วิธีจัดการ เก็บภาษีซ้อน

1. ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายออสเตรเลียซึ่งบังคับใช้ เป็นระยะ ๆ เกี่ยวกับการยอมให้ถือภาษีที่คงชำระในดินแดนออสเตรเลีย เป็น เครดิตต่อภาษีออสเตรเลีย (ซึ่งจะไม่มีผลกระทบต่อหลัก เกณฑ์ทั่วไปที่จะกล่าวต่อไปนี้) ภาษีไทยที่ได้ชำระภายใต้กฎหมายของประเทศไทยและ เป็นไปตามความตกลงนี้ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยการลดหย่อนในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในออสเตรเลียได้รับจากแหล่งเงินประเทศไทย จะยอมให้ถือ เป็น เครดิตต่อภาษีออสเตรเลียที่คงชำระในส่วนที่เกี่ยวกับ เงินได้นั้น
2. ใบกรณีสืบที่บริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย และมีได้ เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในออสเตรเลีย เพื่อความมุ่งประสงค์ทางด้านภาษีอากรของออสเตรเลีย จ่าย เงินปันผลให้กับบริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในออสเตรเลียและซึ่งควบคุมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ของสิทธิออกเสียงของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลนั้น เครดิตที่กล่าวถึงในวรรค 1 ให้รวมถึงภาษีไทยที่จ่ายโดยบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลนั้น ในส่วนที่ เกี่ยวกับสัดส่วนของกำไรซึ่งได้จ่ายเงินปันผลนั้น
3. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรค 1 และ 2 ภาษีไทยที่ได้ชำระจะรวมถึงจำนวนที่เทียบเท่ากับจำนวนภาษีใด ๆ ที่ได้กล่าวถึงมาก่อนหน้านี้ซึ่งภายใต้กฎหมายของไทย และตามความตกลงนี้ ควรต้องชำระภาษีเงินได้แต่ไม่ได้ชำระ เพราะได้รับการยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีสำหรับเงินได้นั้นอัน เป็นผล เนื่องจากการดำเนินการของ

(ก) มาตรา 31, 33, 34, 35(2), (3), (4) หรือ 36(4) ของพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 ตราบเท่าที่บทบัญญัติเหล่านั้นยังบังคับอยู่ และมีได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขตั้งแต่วันลงนามในความตกลงนี้ หรือได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไข เพียงเล็กน้อย โดยมีได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปของมาตรการดังกล่าว หรือ

(ข) บทบัญญัติอื่น ๆ ซึ่งอาจประกาศใช้ภายหลัง เพื่อยกเว้นหรือลดภาษี ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้เป็นตัวแทนของรัฐบาลแห่งประเทศออสเตรเลียและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยได้ตกลง เป็นลายลักษณ์อักษรยอมรับว่า มีลักษณะคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ โดยที่บทบัญญัติ เช่นว่านั้นมิได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขหลังจากนั้น หรือได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไข เพียงเล็กน้อย โดยมีได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปของ มาตราดังกล่าว

4. บทบัญญัติของวรรค 3 ให้ใช้บังคับ เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้รับในปีใด ๆ ของ 10 ปีแรกของเงินได้ที่เกี่ยวข้องกับความตกลงนี้มีผลใช้บังคับโดยอนุวรรค (ก) (2) ของข้อ 28 และในปีเงินได้ภายหลังซึ่งอาจมีการตกลงในหนังสือแลกเปลี่ยนเพื่อการนี้ โดยตัวแทนผู้ได้รับมอบหมายของรัฐบาลออสเตรเลียและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

5. ในกรณีของประเทศไทย ภาษีออสเตรเลียที่จะต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งภายในประเทศออสเตรเลีย จะยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่ต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้น อย่างไรก็ตาม เครดิตนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีไทยส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะให้เครดิตตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้รายการนั้น

ข้อ 25

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง พิจารณาเห็นว่า การกระทำของเจ้าพนักงานภาษีของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ มีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามความตกลงนี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ได้ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการแก้ไขที่กฎหมายภายในของแต่ละรัฐได้บัญญัติไว้ การยื่นเรื่องราวดังกล่าวจะต้องยื่นภายในเวลา 3 ปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกเกี่ยวกับการกระทำอันนั้น
2. ถ้าคำกล่าวอ้างของผู้เสียภาษีนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลพอสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขอันเหมาะสมได้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะต้องพยายามแก้ไขกรณีดังกล่าวโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อเว้นการเก็บภาษีซ้อนอันไม่ เป็นไปตามความตกลงนี้
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะต้องพยายามร่วมกันในการแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการปฏิบัติตามความตกลงนี้ โดยความตกลงร่วมกัน
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ ให้บรรลุผลตามบทบัญญัติแห่งความตกลงฉบับนี้

ข้อ 26

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามข้อตกลงนี้หรือตามกฎหมายภายในของรัฐคู่สัญญาใบส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอากร ซึ่งความตกลงนี้มีผลใช้บังคับเท่าที่การเก็บภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับความตกลงนี้ การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศจะไม่ถูกจำกัดโดยข้อ 1 ข้อสนเทศใด ๆ ที่ได้รับโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะถือว่าเป็นความลับ เช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรทางบริหาร) ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บภาษีอากร การบังคับหรือการฟ้องร้องหรือการชี้ขาดอุทธรณ์ใน เรื่องภาษีอากรซึ่งอยู่ในบังคับแห่งความตกลงนี้ และจะให้ใช้ เพื่อความมุ่งประสงค์ดังกล่าวเท่านั้น

2. ไม่ว่าในการพิทักษ์คดีความ มิให้แปลความของบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้

- (ก) ว่าเป็นมาตรการทางการบริหารโดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ข) ให้ข้อสนเทศอื่นมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือคัมทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือ
- (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือความลับทางวิชาชีพหรือกรรมวิธีทางการค้า หรือให้ข้อสนเทศซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อย

ข้อ 27

เจ้าหน้าที่ทางการทูตและกงสุล

ไม่มีความใดในความตกลงนี้มีผลกระทบต่อ เอกสิทธิ์ทางการราชการ
ของเจ้าหน้าที่ทางการทูตหรือกงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบท
บัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 28
การเริ่มใช้บังคับ

1. ความตกลงนี้จะเริ่มใช้บังคับ เมื่อวันสุดท้ายของวันที่รัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐได้มีการแลกเปลี่ยนหนังสือโดยวิถีทางการทูตซึ่งแสดงว่าได้ดำเนินการตามพิธีการอันจำเป็นที่จะหาให้ ความตกลงนี้มีผลบังคับใช้ เป็นการเรียบร้อยแล้วในประเทศออสเตรเลียและประเทศไทยแล้วแต่กรณี และความตกลงนี้จะมีผลใช้บังคับ

(ก) ในประเทศออสเตรเลีย

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับ เงินได้ซึ่งผู้มีได้มีถิ่นที่อยู่ ในออสเตรเลียได้รับเงินหรือหลังจากวันที่ 1 มกราคม ในปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งมีการแลกเปลี่ยนหนังสือกัน
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีออสเตรเลียอื่น ๆ สำหรับเงินได้ของปีเงินได้ใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันที่ 1 กรกฎาคม ในปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งมีการแลกเปลี่ยนหนังสือกัน

(ข) ในประเทศไทย

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับ เงินได้ซึ่งผู้มีได้มีถิ่นที่อยู่ ในประเทศไทยได้รับเงินหรือหลังจากวันที่ 1 มกราคม ในปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งมีการแลกเปลี่ยนหนังสือกัน
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น ๆ สำหรับเงินได้ของปีปฏิทินหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังจากวันที่ 1 มกราคม ในปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งมีการแลกเปลี่ยนหนังสือกัน

ข้อ 29

การเลิกใช้

ความตกลงฉบับนี้จะคงมีผลใช้บังคับต่อไป แต่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดอาจบอกเลิกความตกลงนี้ได้โดยแจ้งการบอกเลิก เป็นลายลักษณ์อักษรให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบโดยวิธีทางการทูตในหรือก่อนวันที่ 30 มิถุนายนในปีปฏิทินใด ๆ ภายหลังจากระยะเวลา 5 ปี นับจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ในการนี้ เช่นนั้น ให้ความตกลงนี้เลิกมีผลใช้บังคับ

(ก) ในประเทศออสเตรเลีย

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับ เงินได้ซึ่งผู้มีได้มีถิ่นที่อยู่ในออสเตรเลียได้รับในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม ในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิก
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีออสเตรเลียอื่น ๆ สำหรับเงินได้ของปีเงินได้ใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังวันที่ 1 กรกฎาคม ในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิก

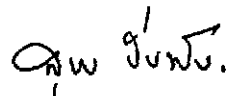
(ข) ในประเทศไทย

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับ เงินได้ซึ่งผู้มีได้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้รับในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม ในปีปฏิทินที่ถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิก
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น ๆ สำหรับเงินได้ของปีปฏิทินหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม ในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิก

เพื่อ เป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ เป็นผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง
ได้ลงนามในความตกลงนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงแคนเบอร์รา เมื่อวันที่ 31 เดือน สิงหาคม
ปีพุทธศักราช 2532 เป็นภาษาอังกฤษและภาษาไทยแต่ละฉบับใช้ได้เท่าเทียมกัน

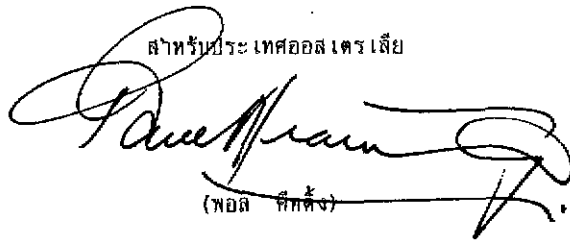
สำหรับราชอาณาจักรไทย

(ดร.สุรินทร์ ปันยขันธ์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์

สำหรับประเทศออสเตรเลีย

(พอล คีทติ้ง)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง